

Sygn. akt II KO 57/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

w sprawie skazanego **M. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2013 r.,

w przedmiocie rozpatrzenia potrzeby wznowienia postępowania wykonawczego z urzędu,

prawomocnie zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 sierpnia 2013r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 czerwca 2013r.,

na podstawie art. 542 § 3 kpk

p o s t a n o w i ł:

nie wznawiać z urzędu postępowania wykonawczego w

kwestii przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

UZASADNIENIE

Pismem procesowym z dnia 21 sierpnia 2013r. M. B. zasygnalizował potrzebę wznowienia postępowania wykonawczego z urzędu, w trybie art. 542 § 3 k.p.k., w którym odmówiono mu udzielenia przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności. Skazany w swoim piśmie zwrócił uwagę na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., polegającej na niedoprowadzeniu go, mimo jego

wniosku na posiedzenie w przedmiocie rozpoznania jego zażalenia na postanowienie Sądu *a quo*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Badanie zasadności wznowienia postępowania wykonawczego z urzędu w kwestii udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności okazało się niedopuszczalne.

Jakkolwiek wznowienie postępowania sądowego, w którym podstawą rozstrzygnięcia były przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, jest co do zasady możliwe, to jednak instytucja przewidziana w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego wchodzi tu w rachubę tylko wówczas, gdy- po pierwsze- nie można dokonać korekty danego orzeczenia poprzez art. 24 k.k.w. i - po drugie - gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) albo gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), albo zachodzi któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych (zob. post. SN z 15 kwietnia 2010r., III KO 33/10, R-OSNKW 2010r., poz. 788 CD). W niniejszej sprawie rozważenia wymaga jedynie kwestia ewentualnego wystąpienia uchybienia z art. 439 k.p.k., związanego z brakiem obrońcy i niesprowadzeniem skazanego na posiedzenie. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że w postępowaniu wykonawczym zagadnienie udziału obrońcy w posiedzeniu sądu, a także sprowadzenia skazanego na posiedzenie, uregulowane zostało w art. 22 § 1 i 1a k.k.w. i w art. 23 § 1 k.k.w.- co w związku z treścią art. 1 § 2 k.k.w. oznacza, że problematyka ta jest uregulowana w postępowaniu wykonawczym odrębnie i nie stosuje się tu przepisów Kodeksu postępowania karnego; nie mają zatem w postępowaniu wykonawczym zastosowania przepisy art. 464 k.p.k. i art. 451 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 9 marca 2009r., II KO 98/08, Lex nr 488716).

Zgodnie z treścią art. 22 § 1a k.k.w. obligatoryjny udział obrońcy na posiedzeniu sądu w postępowaniu wykonawczym ma miejsce tylko w wypadkach określonych w art. 8 § 2 k.k.w. W przekonaniu Sądu Najwyższego, żaden z przewidzianych w tym przepisie wypadków nie zachodził w konkretnej sprawie. Co prawda M. B. jest osobą uzależnioną od narkotyków, ale nie jest to tożsame z uzasadnioną wątpliwością co do jego poczytalności w postępowaniu wykonawczym (art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w.). Sprawozdanie z wywiadu środowiskowego z 19 kwietnia 2013r., opracowane przez kuratora specjalistę, oraz opinia o skazanym z 9 maja 2013r. nie upoważniają do twierdzenia, że skazany wykazuje zaburzenia psychiczne, ograniczające jego zdolność do obrony w trakcie postępowania wykonawczego. Skoro tak, to nie ma podstaw do utrzymywania, że w sprawie pojawiła się bezwzględna przyczyna odwoławcza przewidziana w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku skazanego o sprowadzenie go na posiedzenie. Obecność jego nie była jednak obowiązkowa, ponieważ art. 23 § 1 k.k.w. ma charakter fakultatywny. W konsekwencji nie może być *in concreto* mowy o uchybieniu z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.